

Sygn. akt I CSK 576/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko B. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołując się zarazem na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, jak i na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.). W ramach podstawy przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powołała się na „istniejącą w sprawie problematykę prawną związaną z budzącym zastrzeżenia stanowiskiem Sądu Apelacyjnego zawartego w uzasadnieniu wyroku (...)”, jak również „istniejącą w sprawie problematykę konieczności i potrzeby stosowania art. 5 k.c. do oceny roszczeń strony powodowej w świetle zasad współżycia”. W ramach podstawy przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. sformułowała pod adresem Sądu Apelacyjnego szereg zarzutów w związku z wadliwym ustaleniem pewnych okoliczności, wadliwą oceną dowodów oraz niedostatecznie wnikliwą kontrolą orzeczenia Sądu Okręgowego.

Skarżąca lakonicznie umotywowwała wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdy tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że chociażby ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Należy przy tym podkreślić, że spełnieniem tego wymagania nie jest przedstawienie dowolnych argumentów uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Uzasadnienie omawianego wniosku, ze względu na związek z przysądem, musi ściśle nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie może się ono jednak ograniczać jedynie do powtórzenia ich treści, z pominięciem odpowiedniego wyводу jurydycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna pozwanej była oczywiście uzasadniona. Większość zarzutów, które skarżąca sformułowała w stosunku do zaskarżonego orzeczenia dotyczy ustaleń faktycznych bądź oceny dowodów, podczas gdy tego rodzaju zarzuty nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.). Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu tego środka zaskarżenia byłby zresztą związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę kwestionowanego orzeczenia (art. 398¹³ § 3 k.p.c.).

Potrzeba wykładni przepisów prawnych istnieje wtedy, gdy wobec konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Skarżąca nie twierdzi, żeby art. 5 k.c. budził jakieś wątpliwości w związku z wykładnią, żeby praktyka stosowania tego przepisu była niejednolita czy wadliwa. Stawiane przez nią zarzuty odnoszą się wyłącznie do problemu subsumpcji okoliczności ustalonych przez Sądy *meriti* pod art. 5 k.c.,

gdyż skarżąca kwestionuje niezastosowanie tego przepisu do oceny jej relacji z powódką. Tego rodzaju argumentacja nie mogła doprowadzić do wykazania, że spełniona jest przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

aw

aj